

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Joanna Król-Szymielewicz

Ławnicy: Elżbieta Ziółkowska, Jolanta Dolatowska – Żywiczka

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 października 2019 r. we W.

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej we W.

o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powódka M. K. pozwem z dnia 9 maja 2018r. (data stempla pocztowego na kopercie k.18) skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi I. Administracji Skarbowej we W. wniosła o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy oraz o zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy wg norm kodeksowych. P. powódka domagała się zasądzenia od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 3 – 14).

Na rozprawie w dniu 24 lipca 2018r. (k.34) powódka sprecyzowała oznaczenie strony pozwanej jako: Izba Administracji Skarbowej we W. i Sąd postanowieniem wydanym na tej rozprawie oznaczył prawidłowo stronę pozwaną jako: Izba Administracji Skarbowej we W..

W uzasadnieniu roszczeń pozwu powódka w pierwszej kolejności wskazała, iż kwestionuje prawidłowość podanych przez pracodawcę przyczyn zawartych w uzasadnieniu wypowiedzenia jej umowy o pracę i ich zasadność. Powódka zarzuciła, iż na obecnym etapie sprawy nie jest w stanie stwierdzić, czy wszelkie czynności przebiegały zgodnie z prawem w odniesieniu do naruszenia przez pracodawcę obowiązków, co oznacza, że nie może ona z pewnością stwierdzić, czy wszystkie działania pracodawcy były zgodne z prawem.

W ocenie powódki wskazana przyczyna w wypowiedzeniu umowy o pracę nie jest konkretna, wystarczająco jasno i zrozumiale skonstruowana. Powódka w całości zaprzeczyła, aby zarzuty zawarte w wypowiedzeniu miały pokrycie w stanie faktycznym. Prawdopodobnie zarzuty dotyczą jednej z firm, wobec której w czasie kiedy powódka była naczelnikiem Urzędu Skarbowego prowadzone były czynności, zmierzające do ustalenia prawidłowości rozliczenia VAT za okres od lutego do kwietnia 2016r. W marcu 2016r. powódka została poinformowana o zamiarze wszczęcia

postępowania kontrolnego odnośnie tej firmy w zakresie podatku VAT za miesiąc luty 2016r. Wobec powyższego powódka podpisała imienne upoważnienie do przeprowadzenia kontroli podatkowej w zakresie prawidłowości rozliczeń z budżetem państwa za okres od 1 lutego do 29 lutego 2016r. W kolejnym dniu wystosowano postanowienie o przedłużeniu terminu zwrotu do czasu weryfikacji rozliczenia podatnika. Ze strony spółki jak i powódki nie było żadnych utrudnień w prowadzeniu wszczętego postępowania kontrolnego, pracownicy prowadzący kontrolę otrzymali żądane dokumenty a pełnomocnik spółki zgłaszał się każdorazowo na wezwanie pracowników działu kontroli podatków i udzielał żądanych informacji.

Powódka w żaden sposób nie usiłowała wpłynąć na postępowanie, nie rozpytywała pracowników prowadzących kontrolę ani nie narzucała kierunków kontroli. Bezpośredni nadzór na działem kontroli podatkowej sprawował pierwszy zastępca naczelnika. W kwietniu 2016r. spółka złożyła deklarację VAT-7 za marzec 2016r. z wykazaną kwotą nadwyżki podatku. Termin zwrotu przypadał na początek maja. Kolejne imienne upoważnienie do przeprowadzenia kontroli zostało podpisane przez A. Z. – pierwszego zastępcę naczelnika. Tymczasem zgodnie z Regulaminem Organizacyjnym, imienne upoważnienie do kontroli podatkowej zastrzeżone były wyłącznie dla Naczelnika Urzędu. Pracownicy działu kontroli podatkowej 2-krotnie udawały się do siedziby spółki i nie zastały prezesa zarządu. W dniu 9 maja zostało wystosowane wezwanie do stawienia się w urzędzie. W tym samym dniu do spółki zostało skierowane postanowienie o przedłużeniu terminu zwrotu nadwyżki podatku do czasu zakończenia weryfikacji rozliczenia podatnika w ramach czynności sprawdzających. Powódka w związku z powyższym zwróciła się do osoby przeprowadzającej czynności sprawdzające- K. K. oraz podpisującego postanowienie zastępcy naczelnika – D. W. o wyjaśnienie jakie czynności sprawdzające zostały dokonane. Z wyjaśnień wynikało, że nie podjęto żadnych czynności. P. powódka zwróciła się do pracownika działu obsługi bezpośredniej co do przyczyny zwłoki z wystosowaniem pisma do niemieckiej administracji podatkowej o sprawdzenie kontrahenta spółki. Powódka wskazała, iż nie można uznać za nieprawidłowe i bezpodstawne próby uzyskania wiedzy o podstawach prawnych wydawanych orzeczeń ani wystąpienia mającego na celu realizację zasady bezzwłoczności co do czynności w postępowaniu. Skutkiem wadliwych orzeczeń lub nieuzasadnionego przedłużania postępowania jest odpowiedzialność naczelnika. W pozostałym zakresie powódka nie wykonała lub nie zaniechała żadnej czynności, która mogłaby stanowić podstawę dla sformułowanych zarzutów w wypowiedzeniu jej umowy o pracę.

Powódka zarzuciła, iż nie wie z jakich powodów doszło do wypowiedzenia jej umowy o pracę. Z oświadczenia pracodawcy nie wynika w sposób niebudzący wątpliwości co jest istotą zarzutu skutkującego rozwiązaniem umowy o pracę. W czasie, kiedy powódka była naczelnikiem Urzędu Skarbowego nie ujawniono żadnych okoliczności dotyczących uszczuplenia należności Skarbu Państwa.

P. powódka podała, że po odwołaniu jej ze stanowiska naczelnika, zaproponowano jej objęcie stanowisko starszego komisarza skarbowego z zachowaniem wszelkich praw wynikających z zaszeregowania oraz uwzględniając, iż posiada ona status członka korpusu służby cywilnej. P. powódka otrzymała pozytywną ocenę okresową w sierpniu za okres od grudnia 2015r. do 27 czerwca 2016r., kiedy to była jeszcze naczelnikiem Urzędu Skarbowego W. - S.. Powódka objęła pracę w Urzędzie Skarbowym dla W. oraz wykonywała ją do dnia reformy wprowadzającej KAS na poprzednim stanowisku pracy. Następnie otrzymała propozycję objęcia stanowiska starszego eksperta skarbowego.

W ocenie powódki w wypowiedzeniu umowy o pracę w sposób niejasny i niezrozumiały dla niej opisano jej rzekome naganne zachowania. Za naruszenie należy również uznać złożenie przez pozwanego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę po upływie kilku lat od daty, kiedy powódka mogłaby rzekomo je popełnić. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego powódka podniosła, iż co prawda wypowiedzenie umowy o pracę nie jest ograniczone czasowo, to jednak jeżeli okoliczność uzasadniająca wypowiedzenie na skutek upływu czasu stała się nieaktualna ze względu na swój cel, może być uznana za nieuzasadnioną. P. należy analogicznie do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przyjmując, iż istotne znaczenie ma data, kiedy to pracodawca zdobył wiedzę o podstawach do złożenia wypowiedzenia. P. zbyt długie „przechowywanie” przyczyny potencjalnego wypowiedzenia umowy o pracę negatywnie wpływa na stan psychiczny pracownika i pracodawca powinien dążyć do minimalizacji tego okresu. Powódka wywiodła, iż termin zatarcia ukarania karą porządkową może stanowić – na zasadzie analogii – termin utraty możliwości powołania się przez pracodawcę w wypowiedzeniu umowy o pracę na zdarzenie mające miejsce ponad

rok temu przed dokonaniem wypowiedzeniem. Właściwa jest przy tym konstrukcja nadużycia prawa w rozumieniu art. 8 k.p.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana- Izba Administracji Skarbowej we W., wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 24 – 28v).

W uzasadnieniu strona pozwana wyjaśniła w pierwszej kolejności, iż ustawodawca wprowadził Krajową Administrację Skarbową w związku z tym, iż dotychczasowa administracja podatkowa, kontrola skarbową i Służba Celna miały strukturę rozproszoną i działały w niezależnych pionach, przez co nie mogły efektywnie wykonywać swoich zadań. Stąd należało ujedynolicić strukturę organów podatkowych i celnych i skonsolidować ją w ramach jednej instytucji.

Dalej strona pozwana wyjaśniła, iż powódka była zatrudniona w Urzędzie Skarbowym W. od dnia 2 listopada 1987 r. Z dniem 17 października 2006r. została wyznaczona do pełnienia obowiązków naczelnika tego (...). Z dniem 27 czerwca 2016r. powódka została odwołana ze stanowiska i powierzono jej stanowisko starszego komisarza skarbowego w samodzielnym referacie spraw wierzycielskich w Urzędzie Skarbowym W.. W dniu 6 kwietnia 2018r powódka została zawieszona w pełnieniu obowiązków służbowych na okres 3 miesięcy do dnia 8 lipca 2018r. Pismem z dnia 17 kwietnia 2018r. powódce wypowiedziano umowę o pracę.

Strona pozwana podkreśliła, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego pracodawca ma obowiązek wskazania konkretnej i rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę. Przyczyną wypowiedzenia powódce umowy o pracę była utrata zaufania do niej jako do członka korpusu służby cywilnej w związku z postawieniem powódce przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu zarzutów popełnienia przestępstwa o czyn z art. 231 § 2 k.k. oraz o czyn z art. 18 § 1 k.k., w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k., 273 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 76 §1 k.k.s. i 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

Strona pozwana podniosła, iż zasadność powołania się na utratę zaufania w wypowiedzeniu umowy o pracę, w sytuacji, w której pracodawca powziął podejrzenie, że pracownik dokonując w sposób ciągły zaboru mienia, nie zależy od stwierdzenia prawomocnym wyrokiem karnym faktu popełnienia przez pracownika przestępstwa na szkodę pracodawcy. Wystarczające mogą być okoliczności usprawiedliwiające to podejrzenie, takie jak wszczęcie przeciwko pracownikowi dochodzenia oraz prowadzenie postępowania karnego przygotowawczego łącznie z wniesieniem aktu oskarżenia do sądu karnego. Przestępstwa zarzucane powódce w chwili składania oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę uzasadniały utratę zaufania do niej, jako do osoby zajmującej stanowisko starszego eksperta skarbowego. Działanie na szkodę interesu publicznego oraz doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, powoduje utratę zaufania.

Utrata zaufania do pracownika mogła w tych okolicznościach stanowić przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę, gdyż znajdowała oparcie w przesłankach natury obiektywnej oraz racjonalnej, nie była wynikiem arbitralnych ocen lub subiektywnych uprzedzeń pracodawcy.

Odnosząc się do zarzutu nadużycia prawa podmiotowego poprzez złożenie wypowiedzenia umowy o pracę po upływie kilku lat od kiedy powódka miała rzekomo popełnić zarzucany jej czyn, co spowodowało „przedawnienie” prawa do wypowiedzenia umowy o pracę, strona pozwana wskazała, iż przyczyny takie nie przedawniają się, gdyż przepisy nie określają żadnego terminu, w którym pracodawca może wręczyć pracownikowi wypowiedzenie.

W ocenie strony pozwanej powoływanie się przez powódkę na orzecznictwo Sądu Najwyższego o spóźnionym wskazaniu przyczyny potencjalnego wypowiedzenia umowy o pracę stanowi o tym, iż była ona świadoma popełnionych przez siebie czynów karalnych mogących skutkować wypowiedzeniem umowy o pracę.

Kończąc, strona pozwana podkreśliła, iż odwołanie powódki z funkcji naczelnika było związane z wynikami pracy urzędu, o czym powódka została poinformowana. Wypowiedzenie umowy o pracę z powodu utraty zaufania było konsekwencją postawionych w dniu 12 grudnia 2017r. zarzutów powódce przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. K. była zatrudniona w Urzędzie Skarbowym W. na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 2 listopada 1987r. do dnia 21 października 1988r.

Następnie została mianowana na następujące stanowiska:

- z dniem 1 listopada 1988r. na stanowisko starszego referenta;
- z dniem 2 kwietnia 1990r. na stanowisko starszego inspektora;
- z dniem 1 lipca 1990r. na stanowisko komisarza skarbowego;
- z dniem 1 grudnia 1991r. na stanowisko kierownika referatu podatku wyrównawczego, wynagrodzenia rolnego;
- z dniem 1 października 1993r. na stanowisko kierownika działu podatku dochodowego osób fizycznych i opłat;
- z dniem 1 kwietnia 1994r. na stanowisko zastępcy naczelnika w Drugim Urzędzie Skarbowym W.;
- z dniem 1 stycznia 1999r na stanowisko zastępcy naczelnika w Urzędzie Skarbowym W. na czas nieokreślony.

Z dniem 17 października 2006r. powódka została wyznaczona do pełnienia obowiązków Naczelnika Urzędu Skarbowego W..

Dyrektorem strony pozwanej do 15 lipca 2018r. był J. D.. Z dniem 16 lipca 2018r. stanowisko to objęła A. C..

Funkcję pierwszego zastępcy naczelnika Urzędu Skarbowego W. pełnił A. Z..

Funkcję drugiego zastępcy naczelnika Urzędu Skarbowego W. pełniła D. W..

Dowód: - akta osobowe powódki, a w tym: umowa o pracę na czas określony z dn. 02.11.1987r., akt mianowania z dn. 28.10.1988r., akt mianowania z dn. 02.04.1990r., akt mianowania z dn. 18.06.1990r., akt mianowania z dn. 04.12.1991r., akt mianowania z dn. 01.10.1993r., akt mianowania z dn. 01.04.1994r., akt powołania z dn. 04.01.1999r., pismo strony pozwanej z dn. 09.10.2006r.

- zeznania świadka J. D., k.78-79;

- zeznania świadka A. Z., k. 96;

przesłuchanie powódki, k. 125v.

Powódka pozostawała od wielu lat w nieformalnym związku z M. J. - prezesem spółki (...) Sp. z o.o.

M. J. bardzo często, czasami nawet codziennie pojawiał się w gabinecie powódki w Urzędzie Skarbowym W., a następnie także i w Urzędzie Skarbowym W..

Kodeks etyki nie pozwala pracownikom strony pozwanej wchodzić w kontakty z podatnikami, które mogłyby wskazywać na to, że dany podatek jest traktowany inaczej niż pozostali. Powódkę z racji zajmowanego stanowiska obowiązywała zasada bezstronności i bezinteresowności. Powódka była także zobowiązana do wyłączenia się z danej sprawy, jeśli wystąpiłyby ku temu przesłanki. Naczelnik powinien być wzorem do naśladowania dla innych pracowników (...).

Dowód: - zeznania świadka J. D., k. 78v-79;

- zeznania świadka J. T. (1), k. 116;

- zeznania świadka U. G., k. 117;

- przesłuchanie powódki, k. 126v.

Do referatu czynności sprawdzających wpływały deklaracje podatku VAT podatników. Co miesiąc drukowano analizę karty zwrotu do deklaracji, w których wystąpił zwrot podatku VAT od 6 000 zł. Pracownik działu obsługi bezpośredniej opisywał uwagi do kart zwrotu i wtedy kierownik D. (...) Bezpośredniej - E. M. decydowała o tym, czy dany zwrot podlega kontroli podatkowej, czynnościom sprawdzającym czy zwrotowi. Zgodnie z wytycznymi Ministerstwa Finansów każdy większy, pierwszy zwrot podlegał kontroli podatkowej.

Przeprowadzaniem kontroli skarbowej u strony pozwanej zajmował się dział kontroli podatkowej. Dział podlegał pierwszemu zastępcy naczelnika – A. Z..

Weryfikacja podatku VAT przebiega w czterech różnych procedurach i są to: czynności sprawdzające, kontrola podatkowa, kontrola karno-skarbowa i postępowanie podatkowe kończące się wydaniem decyzji.

Z podziału kwotowego spraw wynika, jaki pracownik z działu kontroli podatkowej zajmuje się daną sprawą. Każdy pracownik jest przydzielony do spraw dotyczących zwrotu podatku VAT do określonej kwoty. Bezpośredni przełożony wskazuje pracownikowi, co w danej sprawie należy zrobić.

Przed wszczęciem kontroli u danego podatnika pracownicy strony pozwanej – eksperci skarbowi w dziale kontroli podatkowej przygotowują się do niej, sprawdzają dane konkretnego podatnika w bazie i weryfikują czy istnieją przesłanki do wszczęcia kontroli. Jeśli takie występują, jest wystawiane zawiadomienie o wszczęciu kontroli. Następnie naczelnik upoważnia ekspertów skarbowych do wszczęcia kontroli. Do czynności sprawdzających należą m. in. weryfikacja dokumentów i kontrahentów danego podatnika. Podczas czynności sprawdzających pracownicy przygotowują materiał w oparciu o dokumenty przedstawione przez stronę.

Postanowienie o przedłużeniu terminu zwrotu podatku VAT wydaje się u strony pozwanej jedynie w szczególnych przypadkach. Samo takie postanowienie nie rozstrzyga faktu, czy zwrot podatku VAT jest zasadny czy też nie. W sytuacji wątpliwości strony pozwanej co do zasadności zwrotu podatku VAT Urząd Skarbowy może wydać takie postanowienie do czasu weryfikacji czy taki zwrot jest zasadny. Dopiero wydanie decyzji podatkowej rozstrzyga o tym, czy zwrot jest należny. W całym 2016r. takie postanowienia wydano kilka razy.

Stworzeniem projektu postanowienia o przedłużeniu terminu zwrotu podatku VAT na polecenie służbowe bezpośredniego przełożonego – kierownika zajmowali się starsi eksperci skarbowi. Następnie taki projekt był przedkładany kierownikowi – U. G. i to ona go zatwierdzała i kontaktowała się zastępcą naczelnika lub naczelnikiem. Jeśli były konieczne jakieś poprawki, taki projekt trafiał z powrotem do eksperta skarbowego, który go poprawiał i ponownie przekazywał do weryfikacji. Po uzyskaniu podpisu zastępcy naczelnika bądź naczelnika postanowienie przesyłało się do adresata.

Po złożeniu deklaracji podatku VAT przez (...) Sp. z o.o. wątpliwości działu obsługi bezpośredniej wzbudziła ekonomika, działanie tej spółki i jej kontrahenci. Trzy pierwsze zwroty z deklaracji VAT obejmowały kwotę poniżej 100 000 zł i te zwroty zakończyły się czynnościami sprawdzającymi. Następny zwrot przekraczał już kwotę 100 000 zł i taki wniosek trafił do opiniowania do M. R. – koordynatora działu analiz i planowania. Dział czynności sprawdzających doszedł do wniosku, że na tym poziomie zwrot podatku VAT należy objąć kontrolą podatkową. Starszy ekspert skarbowy K. K. przekazała informację M. R., że dane, jakie spłynęły z innych urzędów skarbowych dotyczące kontrahentów spółki (...) Sp. z o.o. wywołują pewne wątpliwości co do zasadności zwrotu podatku VAT. M. R. po rozmowie z pracownikiem Urzędu Skarbowego w R., zajmującej się tą sprawą, doszła do wniosku, że kontrola tego zwrotu jest zasadna.

Urzednicy powzięli wątpliwość, czy zwrot podatku VAT dla (...) Sp. z o.o. za luty i marzec 2016r. był zasadny, bowiem działanie spółki (...) Sp. z o.o. wpisywało się w schemat tzw. oszust karuzelowych, polegających na tworzeniu spółek

zależnych, od których kupuje się towar i potem następuje odliczenie podatku VAT z tytułu zakupu tego towaru. Kolejno następuje wywóz tego towaru poza granice Polski, co jest opodatkowane stawką 0 % podatku VAT. W takim przypadku spółka może ubiegać się o zwrot podatku VAT, który był przy zakupie tego towaru. Spółka (...) Sp. z o.o. zakupiła towar od drugiego podmiotu powiązanego – spółki zależnej (...). W obu spółkach występowały te same osoby: prezes spółki M. J., a radca prawny P. J. (pełnomocnik procesowy powódki w niniejszej sprawie) był pełnomocnikiem we wszystkich sprawach podatkowych tych spółek. Dostawcą do (...) jak się okazało był nieistniejący podmiot. Pracownik Urzędu Skarbowego w R. przekazał M. R. informację, że dostawca (...) jako podmiot nie istnieje. Była to kobieta, której Urząd Skarbowy nie mógł odnaleźć, o niskiej reputacji, jak zeznała świadek R.: „pozbawiona praw rodzicielskich narkomanka”. To ona rzekomo wystawiała faktury dla spółki (...), a następnie (...) sprzedawał towar spółce (...). Taki model działania istnieje w tzw. karuzelach podatkowych, gdzie jeden z podmiotów uczestniczących w łańcuchu sprzedażowym nie istnieje, nie płaci VAT-u, a inne firmy, które u niego kupują korzystają z tego VAT –u naliczonego do odliczenia.

Mając powyższe na uwadze, urzędnicy powzięli wątpliwość, czy transakcje spółki (...) Sp. z o.o. prowadzone przez partnera powódki, M. J., były prawidłowe pod względem podatkowym.

Jeszcze przed wydrukowaniem karty analizy dotyczącej (...) Sp. z o.o., powódka w swoim gabinecie osobiście wręczyła starszemu ekspertowi skarbowemu K. K. dokumenty źródłowe dotyczące (...) Sp. z o.o. i zleciła jej, aby przeprowadziła ona czynności sprawdzające za okresy październik 2015r., grudzień 2015r. i styczeń 2016r. w jak najszybszym czasie. Odbyło się to w obecności prezesa (...) Sp. z o.o. M. J.. Nigdy wcześniej powódka nie wręczała K. K. dokumentów podatnika w obecności tego podatnika.

P. decyzję o podjęciu czynności sprawdzających podejmował zawsze kierownik D. (...) Bezpośredniej E. M., a nie powódka. Taka sytuacja zdarzyła się po raz pierwszy i było to nieprawidłowe.

Z kolei postanowienia o przedłużeniu terminu do zwrotu podatku VAT podpisuje Zastępca Naczelnika D. W.. (...) Sp. z o.o. wydała ona takie postanowienia o przedłużeniu terminu do zwrotu podatku VAT. Powódka na piśmie zwróciła się do niej o wyjaśnienie, dlaczego podpisała ona postanowienia o przedłużeniu terminu do zwrotu podatku VAT dla (...) Sp. z o.o. Był to jedyny taki przypadek, kiedy powódka wydała D. W. na piśmie tego rodzaju polecenie. Wszystkie czynności i polecenia powódki dotyczące spółki (...) Sp. z o.o. odbiegały od procedur obowiązujących w Urzędzie przy tego rodzaju sprawach.

(...) Sp. z o.o. zaskarżyła zażaleniami wszystkie postanowienia o przedłużeniu terminu do zwrotu podatku VAT. Zażalenia wpływały na pocztę elektroniczną, do której dostęp miała powódka. Powódka nie ujawniała ich od razu, przez co z terminu 14 dni na rozpoznanie zażalenia, stronie pozwanej pozostawało tylko kilka dni. Podobnie powódka uczyniła z wyjaśnieniami kontroli złożonymi przez spółkę zależną (...) Sp. z o.o. – (...), które to zostały przez nią przetrzymane i przekazane do działu kontroli podatkowej po upływie kilku dni od daty ich wpływu.

Do przeprowadzenia kontroli podatkowej w (...) Sp. z o.o. za miesiące: luty, marzec i kwiecień 2016r. zostały wyznaczone pracownicy: A. G. oraz M. H..

Termin kontroli za miesiąc luty 2016r. w spółce został telefonicznie ustalony z prezesem spółki. W dniu rozpoczęcia kontroli wręczono mu upoważnienie do kontroli.

Za miesiąc marzec 2016r. kontrola została rozpoczęta z kłopotami. Brak było kontaktu z podatnikiem. A. G. i M. H. udały się do siedziby spółki, jednak na miejscu nie zastały prezesa spółki. Następnie telefonicznie umówiły się one z M. J., jednak nie stawił się on na umówionym spotkaniu. Był problem z wręczeniem prezesowi upoważnienia do przeprowadzenia kontroli. W związku z tym działając na podstawie art. 284 ordynacji podatkowej wezwano podatnika do stawienia się w siedzibie następnego dnia po upływie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wezwanie te zostało wysłane za pośrednictwem Poczty Polskiej. Wysłanie tego wezwania powoduje możliwość wszczęcia tzw. zastępczego trybu kontroli. Była to pilna sprawa, gdyż Urząd Skarbowy miał 25 dni na zwrot podatku VAT.

Radca Prawny P. J. pełniący funkcję pełnomocnika spółki (...). o.o., w opinii urzędników, utrudniał tę kontrolę. Wyjaśnienia w trakcie postępowania kontrolnego oraz przedkładane dokumenty były niepełne, trudno było ustalić rzeczywisty przebieg transakcji.

Zachowanie powódki objawiające się szczególnym zainteresowaniem sprawami spółki (...) Sp. z o.o. znacząco odbiegało od normy. Poprzednio, gdy były podobne sytuacje, dotyczące innych podmiotów, powódka nie robiła żadnych problemów z przedłużaniem terminów zwrotu podatku VAT. Sytuacja ze spółką (...) Sp. z o.o. wyglądała jednak zupełnie inaczej.

Miało miejsce również takie zdarzenie, że aby sprawdzić jednego z kontrahentów (...) Sp. z o.o. Urząd wystąpił do komórki wymiany międzynarodowej, by sporządziła ona zapytanie do kontrahenta niemieckiego, czy towar dotarł do tego kontrahenta. Wydano postanowienie o utajnieniu tego dokumentu. Radca Prawny P. J. często przeglądał w Urzędzie akta spółki (...) i zobaczył w nich postanowienie o utajnieniu wymienionego dokumentu. W krótkim czasie po tym fakcie powódka wezwała pracownika, który sporządzał zapytanie, aby pokazał jej ten utajniony dokument.

(...) Sp. z o.o. trwała bardzo długo. W międzyczasie zmieniła się linia orzecznicza NSA, jeżeli chodzi o podejście do wydawania postanowień o wstrzymaniu wypłaty zwrotu. Uchwałą siedmiu Sędziów NSA ustalił, iż postanowienia o przedłużeniu terminu do zwrotu podatku VAT doręczone stronie po upływie do zwrotu tego podatku, nie są skuteczne i należy je wyeliminować z porządku prawnego.

Spowodowało to uchylenie postanowień o przedłużeniu terminu do zwrotu podatku VAT dla (...) Sp. z o.o., jednak nie było to równoznaczne z rozstrzygnięciem, że zwrot podatku VAT jest należny. Ta okoliczność mogła być rozstrzygnięta dopiero po postępowaniu podatkowym i wydaniu decyzji.

(...) Sp. z o.o. nie otrzymała zwrotu podatku VAT, sprawa jest nadal w toku.

Dowód: - zeznania świadka K. K., k. 76v-77;

- zeznania świadka D. W., k. 77-77v;

- zeznania świadka A. G., k. 78;

- zeznania świadka M. H., k. 95;

- zeznania świadka E. M., k. 116-116v;

- zeznania świadka U. G., k. 117-117v;

- zeznania świadka M. R., k. 118-118v.

Do zastępcy powódki – A. Z. zaczęły dochodzić informacje, że mają miejsce pewne nieprawidłowości dotyczące obsługi zwrotu VAT spółce (...) Sp. z o.o. Informację taką uzyskał on od drugiego zastępcy naczelnika D. W..

W związku z powyższym odbyło się spotkanie kierowników działów z powódką, aby ustalić dlaczego powódka tak emocjonalnie zareagowała na postanowienie o przedłużeniu terminu do zwrotu podatku VAT dla spółki (...) i dlaczego tak dalece ingeruje w sprawę dotyczącą tego podatnika. W spotkaniu uczestniczyli: kierownik działu kontroli, drugi zastępca naczelnika, kierownik referatu ewidencji, pracownik samodzielnego stanowiska ds. analiz, zastępca naczelnika i powódka. Powódka zarzucała nielegalność tego postanowienia, niekompetencję pracownikom działu kontroli i zasugerowała, że kontrola jest przeprowadzana zbyt drobiazgowo, z zamierzonym odgórnym celem. Powódka wskazała także, że uda w tej sprawie do dyrektora I. Administracji Skarbowej.

Pracownicy skarżyli się na zachowanie powódki odnośnie prowadzonego postępowania wobec (...) Sp. z o.o. tj., że powódka ingeruje w tok postępowania, angażuje się w prowadzenie postępowania wyjaśniającego, dopytuje o

dokumenty, prosi o wyjaśnienia pracowników dotyczących podejmowanych przez nich czynności, wręcza dokumenty spółki pracownikom w obecności prezesa spółki, przetrzymuje korespondencję przekazywaną przez pełnomocnika spółki. Powódka złamała zasady bezstronności i bezinteresowności. Powódka okazywała, że łączy ją z prezesem (...) Sp. z o.o. bliższa relacja.

Opisane spotkanie nie odniosło żadnego skutku. Powódka nie zmieniła swojego zachowania, a pozostali pracownicy pozostali w obawie, jakie będą wyciągnięte wobec nich konsekwencje. Wytworzyła się bardzo niezdrowa i nieprawidłowa sytuacja niepokoju i zdenerwowania ze strony pracowników, którzy z jednej strony mieli informacje o nieprawidłowościach podatkowych dotyczących (...) Sp. z o.o. (podejrzenie karuzeli podatkowej) a z drugiej strony była postawa powódki, która utrudniała im kontrolę tego podatnika.

Dlatego też w maju 2016r. A. Z. zadzwonił do J. S. – pełniącej obowiązki dyrektora Izby Skarbowej we W. i poinformował ją, że chce z nią porozmawiać o sytuacji w Urzędzie. Na spotkaniu A. Z. przekazał J. S., że w Urzędzie są prowadzone czynności wobec (...) Sp. z o.o., a postawa powódki i jej działania mogą mieć wpływ na te czynności. Nieprawidłowościami powódki było: sugerowanie przez powódkę w obecności prezesa spółki (...), że dokumenty związane ze zwrotem, rejestry, faktury są prawidłowe, były sugestie powódki kierowane do pracowników weryfikujących zasadność zwrotu podatku VAT i kierownika działu obsługi bezpośredniej – E. M., aby zwrot nastąpił w jak najszybszym terminie dla tej spółki. A. Z. przekazał J. S., iż powódka może wpływać na czynności pracowników (...), gdyż zna osobiście prezesa spółki i on bardzo często pojawia się u powódki w gabinecie w Urzędzie. A. Z. przedstawił również swoje stanowisko w formie pisemnej notatki. J. S. podjęła decyzję o przekazaniu sprawy do innej niezależnej instytucji - Urzędu Kontroli Skarbowej. Następnie sprawa została przekazana do organów ścigania.

Funkcję naczelnika wydziału kontroli wewnętrznej u strony pozwanej pełni J. T. (1). Komórka ta zajmuje się przeprowadzaniem kontroli wewnętrznych u strony pozwanej, tj. bada anonimy, doniesienia, rozpatruje skargi, wnioski i petycje podatników. J. T. (2) prowadziła wyjaśnienia w tej sprawie, rozmawiała z pracownikami podległymi powódce. W ocenie J. T. (1) jest to klasyczny konflikt interesów. Powódka powinna się wyłączyć ze sprawy i pozostawić prowadzenie tej sprawy jednemu ze swoich zastępców.

Z dniem 27 czerwca 2016r. powódka została odwołana przez J. S. ze stanowiska naczelnika, ponieważ powódka nie wykonała zadań określonych miernikami – mierniku wpływy do budżetu. Urząd Skarbowy W. miał jedno z najgorszych wyników spośród wszystkich urzędów skarbowych w Województwie (...). Na 7 dużych urzędów skarbowych zajmował 7 miejsce mając na uwadze dynamikę dochodów budżetowych według stanu na koniec grudnia 2014r. w porównaniu do analogicznego okresu roku ubiegłego. W badanym okresie od 2013r. do 2014r. dynamika dochodów budżetowych w porównaniu do analogicznych okresów ubiegłego wykazała tendencję spadkową. Odwrotna tendencja występowała w zakresie dynamiki należności pozostałych do zapłaty - tendencja negatywna. Udział należności pozostałych do zapłaty (zaległości brutto) do wypracowanych dochodów w porównaniu do analogicznych okresów roku ubiegłego był na wysokim poziomie niezadawalającym. Biorąc to pod uwagę wykonanie zadań przez powódkę w zakresie dochodów i należności pozostałych do zapłaty oceniono na poziomie poniżej oczekiwań.

Obecnie Urząd Skarbowy W. osiąga bardzo dobre wyniki.

Dowód: - zeznania świadka J. S., k. 95v-96;

- zeznania świadka A. Z., k. 96;

- zeznania świadka J. T. (1), k. 115v-116;

- zeznania świadka U. G., k. 117;

- zeznania świadka M. R., k. 118;

- zeznania świadka Z. Z. (1), k. 119.

Z dniem 28 czerwca 2016r. powódce powierzono stanowisko starszego komisarza skarbowego w samodzielnym referacie spraw wierzycielskich w Urzędzie Skarbowym W..

Z dniem 1 czerwca 2017r. powódka na podstawie art. 165 ust. 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej objęła stanowisko starszego eksperta skarbowego.

Tymczasem czynności prowadzone przez organy ścigania, po zawiadomieniu ich o całej sytuacji przez p.o. dyrektora Izby Skarbowej we W. J. S., cały czas trwały. W ich wyniku, w grudniu 2017r. doszło do zatrzymania powódki wraz z prezesem spółki (...) Sp. z o.o. M. J. w miejscu pracy powódki w Urzędzie Skarbowym W., gdzie M. J. w dalszym ciągu odwiedzał powódkę.

W dniu 14 grudnia 2017r. Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu przedstawiła powódce zarzuty o to, że:

- w okresie od 2015r. do 27 czerwca 2016r. będąc naczelnikiem Urzędu Skarbowego W. działając w celu osiągnięcia korzyści osobistych i majątkowych nie dopełniła ciężących na niej obowiązków oraz przekroczyła uprawnienia podejmując działania mające na celu utrudnienie czynności sprawdzających i kontrolnych prowadzonych przez funkcjonariuszy Urzędu Skarbowego w ramach postępowań dotyczących zwrotu podatku VAT na rzecz (...) Sp. z o.o. wywierając wpływ na podległych sobie pracowników, aby odstąpili od rzetelnego wykonania czynności służbowych związanych z powyższymi sprawdzeniami i kontrolami, a nadto usiłowała blokować informacje mające istotny wpływ na wyniki opisanych wyżej kontroli skarbowych, które to działania miały na celu uzyskanie przez spółkę (...) Sp. z o.o. nienależnego zwrotu podatku VAT za miesiąc luty, marzec i kwiecień 2016r. w kwocie 630 861 zł, czym działała na szkodę interesu publicznego tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.

- w okresie od 11 marca 2016r. do dnia 26 września 2016r. działając w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, będąc naczelnikiem Urzędu Skarbowego W. a od dnia 27 czerwca (...). wykorzystując wiedzę jaką nabyła będąc naczelnikiem, udzielała pomocy M. J. – prezesowi spółki (...) Sp. z o.o. poprzez utrudnianie sprawdzeń i kontroli prowadzonym przez funkcjonariuszy Urzędu Skarbowego, w usiłowaniu wprowadzenia przedstawicieli Urzędu Skarbowego w błąd co do rzeczywistego przebiegu transakcji zawartych przez spółkę (...) Sp. z o.o. , a tym samym co do rzetelności uzyskanych i wydanych przez tę spółkę faktur VAT, które to działania miały na celu uzyskanie nienależnego zwrotu podatku VAT przez tą spółkę w kwocie 630 861 zł za miesiąc luty, marzec i kwiecień 2016r. a tym samym doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości przez Skarb Państwa tj. o czyn z art. 18 §1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. art. 273 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 76 § 1 k.k.s. i 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11. § 2 k.k. i w zw. z art. 8 §1 k.k.

Po zatrzymaniu powódki przez policję w grudniu 2017r. w Urzędzie Skarbowym, powódka przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim.

W dniu 6 kwietnia 2018r. po powrocie powódki do pracy ze zwolnienia lekarskiego, strona pozwana zawiesiła ją w pełnieniu obowiązków służbowych wynikających ze stosunku pracy na okres 3 miesięcy od dnia 9 kwietnia 2018r. do dnia 8 lipca 2018r.

Po doniesieniach prasowych o stratach finansowych Skarbu Państwa poniesionych na skutek działań powódki (wskazywano, że straty wynosiły 1 mln zł), ówczesny dyrektor I. Administracji Skarbowej we W. J. D., obawiając się, że powódka nadal pracując w Urzędzie Skarbowym W. może zajmować się doradztwem podatkowym dla (...) Sp. z o.o., w dniu 17 kwietnia 2018r. dokonał wypowiedzenia umowy o pracę powódce. Przed wypowiedzeniem, dyrektor J. P. rozpytywał i orientował się wśród samych pracowników Urzędu Skarbowego W., czy informacje leżące u podstaw zarzutów prokuratorskich wobec powódki są wiarygodne i uzyskał odpowiedź, że są wiarygodne. P. dyrektor udał się do Prokuratora prowadzącego postępowanie przygotowawcze w sprawie powódki, aby ustalić, czy zarzuty wobec powódki nie są efektem ewentualnych pomówień wobec jej osoby. Po ustaleniu, że nie są to pomówienia, dyrektor wypowiedział powódce umowę o pracę, jako przyczynę wskazując na:

- utratę zaufania do powódki jako członka korpusu służby cywilnej spowodowaną postawieniem przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu zarzutów o to, że będąc naczelnikiem Urzędu Skarbowego W., będąc zobowiązana z racji pełnionej funkcji do dbania o interesy ekonomiczne Skarbu Państwa, działając w celu osiągnięcia korzyści osobistych i majątkowych nie dopełniła obowiązków i przekroczyła uprawnienia, czym działała na szkodę interesu publicznego. P. postawiono jej zarzut, iż wykorzystując wiedzę, jaką nabyła na stanowisku naczelnika podejmowała działania, które miały na celu uzyskanie nienależnego zwrotu podatku VAT, a tym samym doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości przez Skarb Państwa;

- naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ustawy z dnia 21.11.2008r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2017r. poz.1889 ze zm.): 1. obowiązku przestrzegania przepisów prawa, zawartych m.in. w zarządzeniu nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 06.10.2011r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej (M.P. poz.953). Wskazano, że powódka naruszyła zasady etyki członka korpusu służby cywilnej, a w szczególności: zasady legalizmu, praworządności, pogłębiania zaufania obywateli do organów administracji publicznej, zasady profesjonalizmu, odpowiedzialności za działanie lub zaniechanie, służby publicznej, bezstronności, 2. Ochrony interesów państwa – swoim postępowaniem powódka działała na szkodę interesu publicznego.

Jednocześnie powódka została pouczone o możliwości odwołania do właściwego Sądu Pracy i wskazano jej prawidłowy termin.

Dyrektor strony pozwanej uznał, iż nie może on czekać na zakończenie postępowania karnego toczącego się wobec powódki, gdyż naraziłby się na ataki ze strony podatników oraz mediów w związku z tym, że zatrudnia on urzędnika powiązanego z podatnikiem podejrzanym o przestępstwo skarbowe.

Postępowanie przeciwko powódce jest prowadzone przez Prokuraturę Regionalną we W. pod sygn. akt RP II Ds. 9.2018.Sp(c). Postępowanie jest nadal w toku i jest w fazie in personam. Prokuratura cyklicznie informowała tut. Sąd, że z uwagi na obszerny i skomplikowany charakter sprawy, nie jest w stanie wskazać terminu zakończenia postępowania przygotowawczego, a z uwagi na wagę sprawy i dobro prowadzonego postępowania, nie może również podać czynności podjętych w tym postępowaniu.

Dowód: - pismo Prokuratury (...) we W. z dn. 25.09.2019r., k. 122;

- pismo Ministra Finansów z dn. 22.06.2016r., w aktach osobowych powódki;

- pismo strony pozwanej z dn. 26.05.2017r., w aktach osobowych powódki;

- pismo Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu z dn. 14.12.2017r., w aktach osobowych powódki ;

- pismo strony pozwanej z dn . 06.04.2018r., w aktach osobowych powódki;

- wypowiedzenie umowy o pracę z dn. 17.04.2018r., w aktach osobowych powódki;

- zeznania świadka J. D., k. 78v;

- przesłuchanie powódki, k. 125v.

Wobec M. J. także toczyło się odrębne postępowanie karne – przygotowawcze, jednakże według oświadczenia pełnomocnika powódki r.pr. P. J., M. J. w czerwcu 2019r. zmarł.

Dowód: - wyjaśnienia pełnomocnika powódki, k. 127.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki z ostatnich trzech miesięcy liczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło 4 834,51 zł brutto (3 435,24 zł netto).

Dowód: - zaświadczenie o wynagrodzeniu powódki, k. 32.

Powódka podjęła nowe zatrudnienie od 10 grudnia 2018r.

Dowód: - przesłuchanie powódki, k. 125v.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego, Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym zwłaszcza na dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych powódki, na wypowiedzeniu umowy o pracę z dn. 12.04.2018r., zaświadczeniu o zarobkach powódki i pisemnych zarzutach postawionych powódce w dniu 14 grudnia 2017r. przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu, jako że żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności i autentyczności.

Sąd oparł się również na jasnych i rzeczowych zeznaniach świadków: K. K., D. W., A. G., J. D., M. H., J. S., A. Z., J. T. (1), E. M., U. G., M. R. i Z. Z. (2). Bowiem zeznania wskazanych świadków były wzajemnie zbieżne i w pełni pokrywały się ze zgromadzonym w sprawie pozostałym materiałem dowodowym.

W niewielkiej części, tj. zwłaszcza odnośnie chronologii zdarzeń, Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego także na podstawie zeznań powódki. Sąd miał jednak na uwadze, iż ze względu na pozostawanie przez powódkę w absolutnie stronniczym i subiektywnym przekonaniu o prawidłowości działań prezesa spółki (...) Sp. z o.o. M. J., ocena zaistniałych w sprawie okoliczności dokonywana przez powódkę, nie jest wiarygodna. Powódka, z racji pozostawania z M. J. w długoletnim związku nieformalnym, uważa, że jej zachowaniu nie można zarzucić żadnych nieprawidłowości i nie przyjmuje argumentacji strony pozwanej, że powinna była sama podjąć kroki w celu odsunięcia się, wyłączenia, od czynności kontrolnych dotyczących podatnika, jakim była (...) Sp. z o.o.

Powódka zaprzeczyła również okolicznościom dotyczącym podejrzeń urzędników o stosowaniu „karuzeli podatkowej” przez (...) Sp. z o.o. – pomimo, iż zupełnie przeciwne okoliczności wynikają ze spójnych zeznań wszystkich 12 świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie.

W toku niniejszej sprawy powódka domagała się przywrócenia jej do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy oraz zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy wg norm kodeksowych.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego.

Materialnoprawnej podstawy roszczeń powódki poszukiwać należy w treści art. 45 § 1 k.p., zgodnie z którym, w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, Sąd Pracy – stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

W myśl art. 47 k.p., pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 2 miesiące, a gdy okres wypowiedzenia wynosił 3 miesiące - nie więcej niż za 1 miesiąc. Jeżeli umowę o pracę rozwiązano z pracownikiem, o którym mowa w art. 39 k.p., albo z pracownicą w okresie ciąży lub urlopu macierzyńskiego, wynagrodzenie przysługuje za cały czas pozostawania bez pracy.

Zatem przedmiotem rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądu w niniejszym postępowaniu była ocena zasadności przyczyn złożonego powódce przez stronę pozwaną oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Sąd zważył w pierwszej kolejności, że pracodawca dochował przewidzianych prawem wymogów formalnych, dotyczących wypowiedzania umów o pracę na czas nieokreślony. Oświadczenie pracodawcy zostało złożone w formie

pisemnej, do czego zobowiązuje art. 30 § 3 k.p., a ponadto zawierało pouczenie o przysługującym powódce prawie odwołania do Sądu Pracy. Nie zostały także naruszone przepisy o szczególnej ochronie przed wypowiedzeniem – na dzień złożenia przez pracodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę powódka nie była bowiem objęta ochroną przedemerytalną, nie korzystała także z ochrony organizacji związkowej.

Bezspornie rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika ograniczone jest terminem jednego miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. W przypadku jednak wypowiedzenia umowy o pracę, kodeks pracy nie przewiduje wprost żadnego ograniczenia czasowego odnoszonego do przyczyny wypowiedzenia (daty jej wystąpienia, czy dowiedzenia się o niej przez pracodawcę). Co do zasady nie ulega wątpliwości, że pracodawca nie jest związany określonym terminem na dokonanie wypowiedzenia umowy o pracę, w szczególności nie jest to uzależnione od czasu, jaki upłynął od zdarzeń, które stanowią podstawę do dokonania wypowiedzenia. Taki termin nie został wskazany przez ustawodawcę. W związku z tym nie sposób uznać, iż niektóre przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę mogą ulec przedawnieniu bądź też zatarciu, co podnosiła w niniejszym postępowaniu powódka.

Niewątpliwie jednak, jak wynika z orzecznictwa (vide: uchwała pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1985 r. (III PZP 10/85), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2010 r. (I PK 105/10)), upływ czasu może doprowadzić do zdezaktualizowania się przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę ze względu na cel tego wypowiedzenia. Należy również brać pod uwagę moment, w którym pracodawca dowiedział się o okolicznościach uzasadniających wypowiedzenie, bowiem kluczowe dla stwierdzenia, czy dana przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę jest nadal aktualna, jest ustalenie, czy pracodawca mógł wcześniej podjąć odpowiednie kroki i zareagować na działania pracowników.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w niniejszej sprawie, pracodawca dowiedział się o przyczynach wskazanych w oświadczeniu stanowiącym wypowiedzenie umowy o pracę w dniu 20 grudnia 2017r., kiedy to do strony pozwanej wpłynęło pismo z Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu z informacją o postawionych powódce zarzutach w postępowaniu karnym przygotowawczym. Następnie powódka przebywała na długotrwałym zwolnieniu chorobowym, z którego powróciła do pracy dopiero na początku kwietnia 2018r. Po jej powrocie pracodawca w dniu 6 kwietnia 2018r. zawiesił ją w pełnieniu obowiązków służbowych na okres 3 miesięcy. Samo wręczenie powódce wypowiedzenia nastąpiło w dniu 17 kwietnia 2018r.

Jak wynika z rzeczowych, spójnych zeznań świadka J. D., który był w tym czasie dyrektorem I. Administracji Skarbowej we W., zanim podjął on decyzję o wypowiedzeniu powódce umowy o pracę, upewniał się, czy będzie to słuszna decyzja; m.in. udał się do Prokuratora prowadzącego postępowanie przygotowawcze w sprawie powódki, aby ustalić, czy zarzuty wobec powódki nie są efektem ewentualnych pomówień wobec jej osoby. Dopiero po ustaleniu, że nie są to pomówienia, dyrektor wypowiedział powódce umowę o pracę. P. dyrektor rozpytywał i orientował się wśród samych pracowników Urzędu Skarbowego W., czy informacje leżące u podstaw zarzutów prokuratorskich wobec powódki są wiarygodne i uzyskał odpowiedź, że są wiarygodne.

W takiej sytuacji nie sposób przyjąć, aby pracodawca mógł podjąć wcześniej jakiegokolwiek kroki i zareagować w odpowiedni sposób na fakt zatrzymania powódki w grudniu 2017r. w Urzędzie Skarbowym i postawienia powódce zarzutów karnych. Bowiem w związku z tym, że w kolejnych dniach po zatrzymaniu powódki przez Prokuraturę, aż do początku kwietnia 2018r. powódka przebywała na długotrwałym zwolnieniu chorobowym, strona pozwana nie miała możliwości wcześniejszego wręczenia jej wypowiedzenia umowy o pracę. Jak zaś wynika z zeznań świadka J. D., pracodawca nie chciał też czynić tego przed gruntownym zweryfikowaniem okoliczności leżących u podstaw postawionych powódce zarzutów prokuratorskich.

Dlatego też Sąd uznał, iż przyczyny wypowiedzenia powódce umowy o pracę dokonanej w dniu 17 kwietnia 2018r., a rozumiane szeroko jako negatywna ocena pracownika, nie zdezaktualizowały się w tej dacie – były one nadal aktualne i stanowiły uzasadnioną podstawę do rozwiązania z powódką umowy o pracę. W ocenie Sądu nie doszło do

nadużycia prawa ze strony pozwanego pracodawcy, gdyż nie ma żadnych podstaw do postawienia takiego zarzutu wobec pozwanego pracodawcy.

Stosowanie klauzuli zasad współzycia społecznego powinno ograniczać się jedynie do wyjątkowych przypadków, a ciężar dowodu, iż taki wyjątkowy przypadek nastąpił, spoczywa na osobie wywodzącej z tego tytułu skutki prawne. Na gruncie niniejszej sprawy to powódka była zatem zobowiązana wykazać, że wypowiedzenie jej umowy o pracę przez pracodawcę było – pomimo formalnej prawidłowości – niezgodne z zasadami moralnymi, etyką i dobrymi obyczajami, a przez to stanowiło nadużycie prawa, nie podlegało ochronie i skutkowało powstaniem po stronie powódki prawa do przywrócenia jej do pracy.

W ocenie Sądu okoliczności przywołane przez powódkę nie uzasadniały jednak tezy o niezgodności działań strony pozwanej z zasadami współzycia społecznego.

Należy zatem uznać, że strona pozwana prawidłowo i zgodnie z przepisami prawa rozwiązała z powódką umowę o pracę za wypowiedzeniem.

W dalszej kolejności wskazać należy, że w świetle art. 30 § 4 Kodeksu pracy w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy.

Wyjaśnienia przy tym wymaga, iż Kodeks pracy nie zawiera enumeratywnie wymienionych przyczyn uzasadniających wypowiedzenie umów o pracę, jak również nie określa, w jakich wypadkach wypowiedzenie jest nieuzasadnione. W związku z powyższym zasadność wypowiedzenia Sąd bada stosując oceny pozaustawowe indywidualne dla każdego przypadku.

Na tle zgodności wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z przepisami prawa, ukształtował się w orzecznictwie jednolity pogląd, iż przyczyna wypowiedzenia musi być rzeczywista i musi istnieć w chwili dokonania wypowiedzenia. Nie musi jednak mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości, gdyż wypowiedzenie jest zwykłym sposobem rozwiązania bezterminowego stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 grudnia 1997 r., Sygn. akt I PKN 419/97).

Dodatkowo wymóg wskazania przez pracodawcę konkretnej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę nie jest równoznaczny z koniecznością sformułowania jej w sposób szczegółowy, drobiazgowy, z powołaniem opisów wszystkich faktów i zdarzeń, dokumentów, ich dat oraz wskazaniem poszczególnych działań, czy zaniechań, składających się w ocenie pracodawcy na przyczynę uzasadniającą wypowiedzenia umowy o pracę.

W judykaturze uznaje się bowiem bezspornie, że przyczyna wypowiedzenia podana pracownikowi nawet ogólnie, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że szczegółowe motywy są mu znane, czyni zadość formalnemu wymogowi wynikającemu z art. 30 § 4 KP (vide wyrok Sądu Najwyższego z 28.7.1999 r., I PKN 175/99, OSNP Nr 21/2000, poz. 787).

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, iż jak wynika z treści oświadczenia strony pozwanej z dnia 17 kwietnia 2018 r., przyczynami wypowiedzenia powódce umowy o pracę były:

- utrata zaufania do powódki jako do członka korpusu służby cywilnej spowodowana postanowieniem przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu zarzutów o to, że będąc naczelnikiem Urzędu Skarbowego W., będąc zobowiązana z racji pełnionej funkcji do dbania o interesy ekonomiczne Skarbu Państwa, działając w celu osiągnięcia korzyści osobistych i majątkowych nie dopełniła obowiązków i przekroczyła uprawnienia czym działała na szkodę interesu publicznego. P. postawiono jej zarzut, iż wykorzystując wiedzę jaka nabyła na stanowisku naczelnika podejmowała działania, które miały na celu uzyskanie nienależnego zwrotu podatku VAT, a tym samym doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości przez Skarb Państwa;

- naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej – 1. obowiązku przestrzegania przepisów prawa, zasad etyki członka korpusu służby cywilnej: zasady legalizmu, praworządności, pogłębiania zaufania obywateli do organów administracji publicznej, zasady profesjonalizmu, odpowiedzialności za działanie lub zaniechanie, służby publicznej, bezstronności, 2. Ochrony interesów państwa – swoim postępowaniem powódka działa na szkodę interesu publicznego.

Wskazać należy, że utrata zaufania do pracownika, na którą powołuje się strona pozwana w treści oświadczenia o wypowiedzeniu powódce umowy o pracę, zgodnie z poglądami judykatury, może stanowić przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę, tylko wówczas, gdy znajduje oparcie w przesłankach natury obiektywnej i racjonalnej i nie jest wynikiem arbitralnych ocen lub subiektywnych uprzedzeń (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 1997 r., sygn. akt I PKN 385/97; z dnia 7 września 1999 r., sygn. akt I PKN 257/99, L.).

P. jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego: „dla zasadności powołania się przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem na utratę zaufania, gdzie pracodawca powziął podejrzenia, iż pracownik dokonuje w sposób ciągły zaboru mienia nie jest konieczne stwierdzenie prawomocnym wyrokiem karnym faktu popełnienia przez pracownika danego przestępstwa na szkodę pracodawcy. Zupełnie wystarczające jest istnienie okoliczności usprawiedliwiających samo podejrzenie popełnienia przestępstwa tj. wszczęcie dochodzenia bądź prowadzenie postępowania karnego przygotowawczego łącznie z wniesieniem aktu oskarżenia do Sądu”.

Sąd Najwyższy wyraził także pogląd, że nawet uniewinnienie pracownika od zarzutu popełnienia przestępstwa nie pozbawia Sądu Pracy możliwości uznania, że wypowiedzenie umowy o pracę było uzasadnione z powodu utraty przez pracodawcę zaufania do pracownika lub nieprzydatności pracownika do zajmowania dotychczasowego stanowiska pracy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dn. 09.12.1998r. I PKN 498/98).

Dlatego też Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, mając na uwadze powyżej przedstawione poglądy judykatury, nie wydał postanowienia o zawieszeniu tego postępowania do czasu zakończenia postępowania karnego toczącego się przeciwko powódce – gdyż nie było do tego uzasadnionych podstaw. P. Prokuratura cyklicznie informowała tut. Sąd, że z uwagi na obszerny i skomplikowany charakter sprawy, nie jest w stanie wskazać terminu zakończenia postępowania przygotowawczego, a z uwagi na wagę sprawy i dobro prowadzonego postępowania, nie może również podać czynności podjętych w tym postępowaniu.

Sąd miał na uwadze, iż pozwany pracodawca w oświadczeniu o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę wskazał w pierwszej kolejności na przyczynę utraty zaufania do powódki w związku z postawieniem jej zarzutów przez Prokuraturę. W ocenie Sądu postawienie zarzutów prokuratorskich powódce zatrudnionej w korpusie służby cywilnej, jako pracownikowi szczególnego przecież pracodawcy, bo I. Administracji Skarbowej - stanowiło uzasadnioną przyczynę utracenia do niej zaufania przez pracodawcę i w konsekwencji – uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia jej stosunku pracy. Powódka będąc zatrudnioną w strukturach administracji skarbowej powinna była wiedzieć, iż wiąże się to z większą odpowiedzialnością i ostrożnością co do swojego postępowania i zachowania w tak specyficznym zakładzie pracy jakim jest Urząd Skarbowy.

Fakt, że postawione powódce zarzuty prokuratorskie dotyczyły okresu, kiedy była ona naczelnikiem US W. ma tylko obciążające dla powódki znaczenie. Bowiem wobec osób sprawujących stanowiska kierownicze stawia się wyższe wymagania, zwłaszcza odnośnie przestrzegania przez nie zasad etyki zawodowej.

Ponieważ zatrzymanie powódki nastąpiło na terenie Urzędu Skarbowego W. wraz z towarzyszącym jej tam M. J., to za uzasadnione należy uznać twierdzenia dyrektora J. D., że jego utrata zaufania do powódki spowodowana była również tym, że obawiał się on, iż powódka pracując nadal w Urzędzie Skarbowym W. może zajmować się doradztwem podatkowym dla podatnika – spółki (...) Sp. z o.o., a który to podatnik jest podejrzewany o przestępstwa skarbowe.

Nie przesądzając zatem o odpowiedzialności karnej powódki, znajduje uzasadnienie konstatacja, iż samo przedstawienie powódce zarzutów karnych, tj.: działania w celu osiągnięcia korzyści osobistych i majątkowych, nie

dopełnienia ciężących obowiązków oraz przekroczenia uprawnień, co spowodowało szkodę interesu publicznego oraz zarzutu dotyczącego działania, które miało na celu uzyskanie nienależnego zwrotu podatku VAT, mogło wywołać u strony pozwanej utratę zaufania do powódki i tym samym stanowiło uzasadnioną przyczynę rozwiązania z nią umowy o pracę za wypowiedzeniem.

Powódce postawiono w wypowiedzeniu umowy o pracę także zarzut naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ustawy z dnia 21.11.2008r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2017r. poz.1889 ze zm.), tj. obowiązku przestrzegania przepisów prawa, zawartych m.in. w zarządzeniu nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 06.10.2011r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej (M.P. 2011. Nr 93, poz.953). Wskazano, że powódka naruszyła zasady etyki członka korpusu służby cywilnej, a w szczególności: zasady legalizmu, praworządności, pogłębiania zaufania obywateli do organów administracji publicznej, zasady profesjonalizmu, odpowiedzialności za działanie lub zaniechanie, służby publicznej, bezstronności.

Jak stanowi przepis §1 zarządzenia nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 06.10.2011r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej (M.P. 2011. Nr 93, poz.953):

„Członek korpusu służby cywilnej przy wykonywaniu zadań kieruje się wynikającymi z przepisów prawa zasadami służby cywilnej, którymi w szczególności są:

- 1) zasada legalizmu, praworządności i pogłębiania zaufania obywateli do organów administracji publicznej;
- 2) zasada ochrony praw człowieka i obywatela;
- 3) zasada bezinteresowności;
- 4) zasada jawności i przejrzystości;
- 5) zasada dochowania tajemnicy ustawowo chronionej;
- 6) zasada profesjonalizmu;
- 7) zasada odpowiedzialności za działanie lub zaniechanie działania;
- 8) zasada racjonalnego gospodarowania środkami publicznymi;
- 9) zasada otwartości i konkurencyjności naboru.”

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało w sposób jednoznaczny, że powódka naruszyła w/w zasady etyki członka korpusu służby cywilnej.

Powódka przyznała, iż od wielu lat pozostawała w nieformalnym związku z prezesem spółki (...) Sp. z o.o. – M. J., który, jak potwierdzili wszyscy świadkowie, był bardzo częstym gościem u powódki zarówno w Urzędzie Skarbowym W., gdzie powódka zajmowała stanowisko naczelnika jak i w późniejszym okresie w Urzędzie Skarbowym W., gdzie zajmowała stanowisko starszego eksperta skarbowego. Wśród pracowników strony pozwanej wzbudzało to wiele wątpliwości i było odczytywane jako nieetyczne i nieprawidłowe, szczególnie w momencie, gdy wobec spółki (...) Sp. z o.o. wszczęto kontrolę podatkową. W ocenie Sądu bliska znajomość powódki z M. J., a także jego częste wizyty u powódki w czasie pracy mogły mieć w oczach innych pracowników wpływ na ich niezawisłość orzekania w postępowaniu podatkowym prowadzonym przeciwko (...) Sp. z o.o. P., jak zeznali świadkowie, powódka prezentowała nadmierne zainteresowanie sprawą spółki (...), a co nie miało miejsca w przypadku prowadzenia kontroli wobec innych podmiotów.

Jak zeznała świadek J. T. (1), naczelnik Urzędu Skarbowego ma prawo obserwować co się dzieje w sprawie, ale musi też pamiętać o zasadach bezstronności i bezinteresowności. Świadek zeznała: „Powódka powinna się wyłączyć ze sprawy

dotyczącej powiedzmy – jej znajomego i pozostawić prowadzenie tej sprawy któremuś ze swoich zastępców. (...) Ja nie spotkałam się z tego typu zaangażowaniem naczelnika w sprawę podatnika. Była to pierwsza tego typu sprawa.”

Nieprawidłowym było to, że powódka w swoim gabinecie osobiście wręczyła starszemu ekspertowi skarbowemu K. K. dokumenty źródłowe dotyczące (...) Sp. z o.o. i zleciła jej, aby przeprowadziła ona czynności sprawdzające za okresy październik 2015r., grudzień 2015r. i styczeń 2016r. w jak najszybszym czasie. Odkryło się to w obecności prezesa (...) Sp. z o.o. M. J.. Nigdy wcześniej powódka nie wręczyła K. K. dokumentów podatnika w obecności tego podatnika.

P. to nie powódka powinna była podjąć decyzję o przeprowadzeniu czynności sprawdzających. Takie decyzje podejmował zawsze kierownik D. (...) Bezpośredniej - E. M., a nie powódka. Taka sytuacja zdarzyła się po raz pierwszy i było to nieprawidłowe. Świadek E. M. zeznała: „Ja nie zdecydowałam o podjęciu czynności sprawdzających, a to ja powinnam o tym zdecydować. (...) Nigdy wcześniej powódka nie inicjowała takich czynności sprawdzających.”

W przypadku innych podatników nigdy też powódka nie zwracała się do Zastępcy Naczelnika D. W. o wyjaśnienie, dlaczego podpisała ona postanowienie o przedłużeniu terminu do zwrotu podatku VAT. Bowiem w Urzędzie Skarbowym W., postanowienia o przedłużeniu terminu do zwrotu podatku VAT podpisuje Zastępca Naczelnika D. W.. (...) Sp. z o.o. wydała ona takie postanowienia o przedłużeniu terminu do zwrotu podatku VAT. Powódka na piśmie zwróciła się do niej o wyjaśnienie, dlaczego podpisała ona postanowienia o przedłużeniu terminu do zwrotu podatku VAT dla (...) Sp. z o.o. Był to jedyny taki przypadek, kiedy powódka wydała D. W. na piśmie tego rodzaju polecenie.

Stąd też świadek D. W. zeznała: „Wszystkie czynności i polecenia powódki dotyczące spółki (...) Sp. z o.o. odbiegały od procedur obowiązujących przy takich sprawach.”

Kolejny świadek – U. G. (kierownik D. Kontroli Podatkowej) zeznała, że również działania pełnomocnika procesowego powódki w niniejszej sprawie, radcy prawnego P. J., „polegały na utrudnianiu kontroli” podatkowej (...) Sp. z o.o. Świadek podała: „Zachowanie Pani Naczelnik odbiegało od normy, poprzednio jak mieliśmy do czynienia z takimi podejrzanymi podmiotami, nie robiła problemu z przedłużaniem terminu zwrotu. Tu sytuacja wyglądała inaczej, ponieważ pośrednio wpływała na tok całego postępowania, to wynikało z tego, że pan pełnomocnik wychodząc od nas z pokoju, zdarzało się tak, że wchodził do Pani Naczelnik do gabinetu. (...) Wytworzyła się bardzo niezdrowa sytuacja niepokoju i zdenerwowania wśród pracowników. Z jednej strony mieliśmy trudny podmiot do kontroli, z drugiej strony była postawa powódki, która była niezadowolona, że ta kontrola tyle trwa. (...) Ja oczekiwałam od powódki bezstronności. W pewnej chwili ani ja ani pracownicy nie wiedzieliśmy w jakiej jesteśmy sytuacji.”

Także świadek M. R. (kontroler w D. (...) i Czynności Sprawdzających) zeznała: „Nigdy wcześniej Pani Naczelnik nie ingerowała tak w kontrolę.”

Jak już wskazano powyżej, sytuacja, w której prezes zarządu kontrolowanej spółki oraz pełnomocnik tej spółki ds. podatkowych bardzo często przebywają w gabinecie Naczelnika Urzędu Skarbowego, który to Urząd właśnie prowadzi kontrolę podatkową tej Spółki – jest nie do przyjęcia i stanowi ewidentne naruszenie zasad etyki członka korpusu służby cywilnej wymienionych w cyt. zarządzeniu nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 06.10.2011r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej, a w szczególności zasady: legalizmu, praworządności, pogłębiania zaufania obywateli do organów administracji publicznej, zasady profesjonalizmu, odpowiedzialności za działanie lub zaniechanie oraz zasady bezstronności.

Reasumując, Sąd, mając na uwadze całość zeznań 12 świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie, doszedł do przekonania, iż przyczyny wskazane powódce w wypowiedzeniu umowy o pracę były w pełni uzasadnione.

Z uwagi na powyższe Sąd w punkcie I – szym sentencji wyroku oddalił powództwo w całości jako bezzasadne.

W punkcie II – gim sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Wysokość tych kosztów, należnych stronie pozwanej, jako stronie wygrywającej proces, Sąd ustalił w oparciu o § 9 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 t.j.), które w niniejszej sprawie wynoszą 180 zł.

Jak bowiem wskazano w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2002 r., III PZP 15/02 (opubl. OSNP 2003/12/285, Prok.i Pr.-wkl. 2003/7-8/38, OSNP-wkl. (...), Biul.SN 2002/8/3, M.Prawn. 2002/19/869), w sprawie toczącej się na skutek odwołania się pracownika od rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony należy przyjmować jednakową podstawę do zasądzania kosztów zastępstwa prawnego, niezależnie od wyboru żądania - o odszkodowanie lub o przywrócenie do pracy.

W punkcie III – *cim* sentencji wyroku Sąd, w oparciu o treść art. 96 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019r. poz. 785 t.j.) zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, mając na uwadze fakt, że powódka jako pracownik była zwolniona od obowiązku ich ponoszenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.